

— Нѣма какво да приказваме за това! — презрително отвърна Асенъ и посочи презъ отворения прозорецъ улицата.

По безлюдната улица, ярко огрѣна отъ слънцето, въ този моментъ се виждаше нѣкакъвъ окжсанъ старецъ, съ жълто човалче на гърба. Той пристѣпваше немощно, едва-едва и подъ разкривенитѣ му обувки се вдигаха облачета прахъ. Отъ време на време, той се навеждаше съ мжка, сваляше човалчето отъ гърба си и събираше въ него буци каменни вжглища, изпадали отъ нѣкоя кола.

— Виждашъ ли го? — каза Асенъ. — Този просякъ, съ едина кракъ въ гроба, е глухонѣмъ, безъ никакъвъ сродникъ въ свѣта. Познавамъ го, той е идвалъ у дома и живѣе ей тамъ, въ онова бордейче. Животътъ му е само мжка и проклетие. Той нѣма да изгуби нищо, наппротивъ ще спечели ако умре внезапно, безъ мжка. Ето апарата, насочи го къмъ него. Така ти ще извършишъ едно добро дѣло и сжщевременно ще се свържешъ съ менъ чрезъ смъртна клетва. Не бой се, той нищо нѣма да почувства.

Азъ стоехъ вцепененъ на мѣстото си съ спрѣнъ дъхъ. Той ми блъсна апарата въ ржцетѣ, тури показалеца ми върху бутончето и рѣзко извика:

— Убий го!

Азъ не помръднахъ. Нито пѣкъ азъ притиснахъ бутончето на смъртоносния апаратъ. Заклевамъ се въ това. Априловъ, Априловъ е виновенъ за тази смъртъ! Въ сжщия мигъ глухонѣмиятъ просякъ, който бѣше приклекналъ и се изправяше, изведнажъ се катурна, каточели бѣ побутнатъ отъ невидима ржка и се прострѣ върху прахъта.

Азъ изохкахъ и скочихъ отъ мѣстото си.

Видътъ на прострѣниятъ човѣкъ, малката куп